A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2010. június 24. *

A C-51/09. P. sz. ügyben,

Barbara Becker (lakóhelye: Miami [Amerikai Egyesült Államok], képviseli: P. Baronikians, Rechtsanwalt)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2009. február 3-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Harman International Industries, Inc.** (székhelye: Northridge [Amerikai Egyesült Államok], képviseli: M. Vanhegan barrister)

felperes az elsőfokú eljárásban,

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: angol.

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, C. Toader, K. Schiemann, P. Kūris (előadó) és L. Bay Larsen bírák,

főtanácsnok: P. Cruz Villalón,
hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. február 11-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2010. március 25-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével B. Becker az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-212/07. sz., Harman International Industries kontra OHIM – Becker (Barbara Becker) ügyben 2008. december 2-án hozott azon ítéletének (EBHT 2008., II-3431. o.; a továbbiakban: a megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság hatályon kívül helyezte a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának (az R 502/2006-1. sz. ügyben) 2007. március 7-én hozott azon határozatát (a továbbiakban: a per tárgyát képező határozat), amely hatályon kívül helyezte a felszólalási osztálynak a Harman International Industries, Inc. (a továbbiakban: a Harman) által a Barbara Becker közösségi szóvédjegy lajstromozásával szemben előterjesztett felszólalásnak helyt adó határozatát.

Jogi háttér

2 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás: 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja a következőképpen rendelkezik:

„A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha:

[…]

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.”

3 A 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében „korábbi védjegy” többek között az olyan közösségi védjegy, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés benyújtásának napja.

A jogvita alapját képező tényállás

4 2002. november 19-én B. Becker védjegybejelentési kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz a Barbara Becker szóvédjegy közösségi védjegyként történő lajstromozása iránt.

5 A lajstromozást a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban kérelmezték, az alábbi leírással:

„tudományos célra szolgáló, tengerészeti, földmérő, elektromos, fényképészeti, mozgóképi, optikai, súlymérő, egyéb mérő-, jelző-, ellenőrző (felügyeleti), életmentő és oktató berendezések és felszerelések; hangok vagy képek rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek; mágneses adathordozók; hanglemezek; érmebedobással működő készülékekhez való automata elárusító berendezések és szerkezetek; regiszteres pénztárgépek; számológépek, adatfeldolgozó berendezések és számítógépek”.

6 2004. június 24-én a Harman ugyanezen rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 8. cikke (5) bekezdése alapján felszólalást terjesztett elő a Barbara Becker védjegy lajstromozásával szemben a védjegybejelentésben szereplő valamennyi áru vonatkozásában. A felszólalás a szintén az említett 9. osztályba tartozó különféle árukra vonatkozó, 2002. július 1-jén 1 823 228. számon lajstromozott BECKER ONLINE PRO közösségi szóvédjegyen, valamint 2000. november 2-án bejelentett és 2004. szeptember 17-én 1 944 578. számon lajstromozott BECKER közösségi szóvédjegyen alapult.

7 2005. február 15-i határozatával az OHIM felszólalási osztálya helyt adott a Harman felszólalásának azzal az indokolással, hogy az ütköző védjegyek között fennáll az összetévesztés veszélye. A felszólalási osztály úgy vélte, hogy az e védjegyekkel jelölt áruk azonosak, és a védjegyek átfogó értelemben hasonlóak, mivel egyrészt átlagos mértékű vizuális és hangzásbeli hasonlóságot mutatnak, másrészt fogalmilag azonosak, mivel ugyanazon családnévre utalnak.

8 2006. április 11-én B. Becker fellebbezést nyújtott be e határozattal szemben, amelyet a per tárgyát képező határozattal hatályon kívül helyeztek. Ez utóbbi határozatban az OHIM első fellebbezési tanácsa (a továbbiakban: a fellebbezési tanács) úgy ítélte meg, hogy az ütköző védjegyekkel jelölt áruk részben azonosak, részben hasonlóak. A fellebbezési tanács különbséget tett a nagyközönségnek, illetve a szakembereknek szánt áruk, valamint az áruk egy olyan, köztes kategóriája között, amelyeket szánhatnak a két előbbi csoport egyikének vagy akár mindkettőnek is.

9 Az ütköző megjelöléseket illetően a fellebbezési tanács kizárólag a korábbi BECKER szóvédjegy és a Barbara Becker bejelentett védjegy összehasonlítását végezte el. Azt állapította meg, hogy csak bizonyos fokú vizuális és hangzásbeli hasonlóság áll fenn az említett megjelölések között, és úgy ítélte meg, hogy ezzel szemben fogalmi szempontból Németországban és az Európai Unió többi országában egyértelműen eltér a jelentésük, mivel az érintett közönség a Barbara Becker védjegyet egészében észleli, és nem úgy, mint a „Barbara" és a „Becker" szó összekapcsolását. A fellebbezési tanács arra is felhívta a figyelmet, hogy B. Becker hírességnek számít Németországban, míg a „Becker" név egy igen gyakori családnév. Ennélfogva arra a következtetésre jutott, hogy a szóban forgó megjelölések közötti eltérések elég jelentősek ahhoz, hogy kizárható legyen az összetévesztés veszélyének fennállása.

10 Egyébiránt a fellebbezési tanács megállapította, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének alkalmazása tekintetében meghatározott azon feltétel, mely szerint az ütköző védjegyek között olyan fokú hasonlóságnak kell fennállnia, amely alapján az érintett vásárlóközönség azokat kapcsolatba hozza egymással, jelen esetben nem teljesül.

Az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset és a megtámadott ítélet

11 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. június 15-én benyújtott keresetével a Harman a per tárgyát képező határozat hatályon kívül helyezését kérte. Keresetének alátámasztásaként két, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának, illetve ugyanezen rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértéséből eredő jogalapra hivatkozott.

12 E jogalapok közül az elsőnek helyt adva az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélettel hatályon kívül helyezte a per tárgyát képező határozatot, és úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési tanács tévesen vonta le azt a következtetést, hogy az ütköző védjegyek egyértelműen eltérőek. Miután a megtámadott ítélet 33. pontjában kiemelte, hogy a védjegyek – miként azt a fellebbezési tanács is megállapította – bizonyos fokú hasonlóságot mutatnak vizuális és hangzásbeli téren, az említett ítélet 34. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbezési tanács tévesen ítélte meg a „Becker" szóelem „Barbara" szóelemhez viszonyított jelentőségét.

13 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság először is, a T-185/03. sz., Fusco kontra OHIM – Fusco International (ENZO FUSCO) ügyben 2005. március 1-jén hozott ítéletének (EBHT 2005., II-715. o.) 54. pontjára való hivatkozással, a megtámadott ítélet 35. pontjában hangsúlyozta, hogy az ítélkezési gyakorlat korábban már kimondta, hogy legalábbis Olaszországban, a fogyasztók általában erősebb megkülönböztető képességet tulajdonítanak a családnévnek, mint a valamely védjegy részét képező keresztnévnek, így a „Becker" családnévnek is erősebb megkülönböztető képesség tulajdonítható, mint az összetett védjegyben szereplő „Barbara" keresztnévnek.

14 Másodszor, a megtámadott ítélet 36. pontjában, az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy az a tény, hogy B. Becker, mint Boris Becker egykori házastársa, Németországban híresség nek számít, még nem jelenti azt, hogy fogalmi szempontból az ütköző védjegyek ne lennének hasonlóak. Rámutatott arra ugyanis, hogy e két védjegy ugyanazon családnévre utal vissza, és így hasonlóságot mutat, annál is inkább, mivel az Unió egy

részében, a Barbara Becker védjegy „Becker” szóelemének, mint családnévnek erősebb megkülönböztető képesség tulajdonítható, mint a „Barbara” szóelemnek, amely egy egyszerű keresztnév.

15 Harmadszor, a C-120/04. sz. Medion-ügyben 2005. október 6-án hozott ítélet (EBHT 2005., I-8551. o.) 30. és 37. pontjára való hivatkozással, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 37. pontjában úgy ítélte meg, hogy a „Becker” szóelemet – annak ellenére, hogy nem domináns az összetett védjegyen belül – családnévként észlelik, hiszen e névvel gyakran lehet találkozni természetes személyek neveként, és ezért megőrzi önálló megkülönböztető pozícióját az említett védjegyen belül.

16 Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság, rámutatva arra, hogy az ütköző védjegyekkel jelölt áruk azonosságát, illetve hasonlóságát nem vitatták, valamint hogy az említett védjegyek vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságokat mutatnak, a megtámadott ítélet 40. pontjában azt állapította meg, hogy e védjegyek között fennáll az összetévesztés veszélye, még akkor is, ha a szóban forgó árukat olyan vásárlóközönségnek szánják, amely viszonylag magas fokú figyelmet tanúsít.

17 Végül a megtámadott ítélet 41. és 42. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy e megállapítást nem gyengíti az OHIM azon érve, mely szerint valamely összetett védjegyet kizárólag akkor lehet egy másik védjegyhez hasonlónak tekinteni, ha közös elemük a domináns elem az összetett védjegy által keltett összbenyomásban. Ehhez hasonlóan kizárta B. Becker azon érvét is, mely szerint az összetett védjegyekre vonatkozó ítélkezési gyakorlat a jelen ügyben nem alkalmazható, mivel a Barbara Becker védjegy egy keresztnévből és egy családnévből áll.

A felek kérelmei

18 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet abban a részében, amelyben az hatályon kívül helyezte a per tárgyát képező határozatot és őt a költségek viselésére kötelezte. Ezen felül kéri a fellebbezési eljárásban részt vevő ellenérdekű fél költségek viselésére való kötelezését.

19 A Harman lényegében a fellebbezés elutasítását és a fellebbező költségek viselésére való kötelezését a kéri.

20 Az OHIM arra kéri a Bíróságot, hogy helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és a Harmant kötelezze az ő oldalán felmerült költségek viselésére.

A fellebbezésről

A felek érvei

21 Keresetének alátámasztásaként B. Becker egyetlen, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapra hivatkozik. Álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az ütköző védjegyek hasonlóak, és így azzal, hogy azt állapította meg, hogy fennáll az összetévesztés veszélye, tévesen alkalmazta e rendelkezést.

22 A fellebbező elsőként azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az az értékelését a fent hivatkozott Fusco kontra OHIM – Fusco International (ENZO FUSCO) ügyben hozott ítéletére alapította, amely szerint az olasz fogyasztók általában erősebb megkülönböztető képességet tulajdonítanak a családnévnek, mint a valamely védjegy részét képező keresztnévnek. E tekintetben megjegyzi, hogy egy korábbi ítéletében, a T-97/05. sz., Rossi kontra OHIM – Marcorossi (MARCOROSSI) ügyben 2006. július 12-én hozott ítéletének 46. és 47. pontjában az Elsőfokú Bíróság hangsúlyozta, hogy egy ennyire általános szabály nem alkalmazható automatikusan bármely helyzetben, hiszen minden esetet egyedi módon kell vizsgálni, és a családnév, amely ebben az ügyben mindkét védjegyben közös, nem elég domináns ahhoz, hogy e védjegyek összetéveszthetőségét vonja maga után.

23 Másodszor, a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen vonta le azt a következtetést a fent hivatkozott Medion-ügyben hozott ítéletből, hogy a „Becker" szóelemnek önálló megkülönböztető pozíciója van az összetett védjegyen belül, és így a két ütköző védjegyet hasonlónak kell tekinteni. Ezen ítélet egyszerűen azt mondta ki, hogy ahhoz, hogy egy harmadik személy az összetett védjegyének oltalmát igényelje, nem elegendő, ha hozzáteszi a lajstromozott védjegyhez a vállalkozásának a nevét. Az ítélet semmi esetre sem értelmezhető úgy, mint amely olyan főszabályt vezet be, miszerint két védjegy bármely közös eleme úgy tekintendő, mint megkülönböztető jellegű elem, még akkor is, ha nem domináns.

24 Ezenfelül, az említett ítélet olyan védjegyekre vonatkozott, amelyek nem hasonlíthatók össze a jelen ügybeli ütköző védjegyekkel. Ugyanis ebben az ügyben nem egy korábbi védjegy utánzatáról van szó, amelyhez hozzátették egy vállalkozás cégnevét, hanem egy korábbi védjegy módosított változatáról, amely úgy jött létre, hogy a családnév elé tettek egy keresztnevet. Az érintett közönség a „Barbara Becker" megjelölést úgy fogja észlelni, mint egy nőnemű személy nevét, míg a meglehetősen gyakori „Becker" név nem lesz elég egyedi a számára ahhoz, hogy megállapítható legyen a szóban forgó védjegyek közötti fogalmi hasonlóság fennállása. Az Elsőfokú Bíróság tehát tévesen alkalmazta a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor azt állapította meg, hogy a „Barbara" szóelem egy egyszerű keresztnév, miközben e keresztnév hozzáadása meghatározó hatással van a lajstromoztatni kért védjegy által keltett összbenyomásra, azáltal hogy teljesen új fogalmi tartalmat ad a „Becker" névnek.

25 Az OHIM lényegében csatlakozik a fellebbező által hivatkozott érvekhez. Arra hivatkozik ugyanis, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe az ügy szempontjából releváns valamennyi tényezőt az összetévesztés veszélye fennállásának megállapításánál, amikor a fent hivatkozott Fusco kontra OHIM – Fusco International (ENZO FUSCO) ügyben hozott ítéletben szereplő ténymegállapításokat tévesen főszabálynak tekintette, és a fent hivatkozott Medion-ügyben hozott ítéletben kidolgozott ítélkezési gyakorlatot automatikusan alkalmazta.

26 Az Elsőfokú Bíróság így többek között elmulasztotta figyelembe venni azt a tényt, hogy a lajstromoztatni kért védjegy elemét képező név egy igen gyakori német név. A megtámadott ítélet 36. pontjában elmulasztotta megállapítani, hogy az a tény, hogy B. Becker híres személy, olyan jellegű-e, ami kiegyenlítheti a szóban forgó megjelölések közötti hangzásbeli és vizuális hasonlóságokat. Ugyancsak tévesen állapította meg azt, hogy a Becker szóelem önálló megkülönböztető pozíciót tölt be, anélkül hogy elemezte volna, milyen hatással lehet B. Becker közismertsége a fogyasztók által történő észlelésre.

27 A tárgyaláson az OHIM hozzátette, hogy az Elsőfokú Bíróság egyúttal jogi hibát is vétett, amikor azon megállapításából, miszerint a megjelölés második fele az első felé hez képest domináns megkülönböztető képességgel rendelkezik, azt a következtetést vonta le, hogy egyúttal önálló megkülönböztető pozíciója is van.

28 A Harman viszont vitatja a fellebbező által előterjesztett jogalapot. Egyrészt arra hivatkozik, hogy a fellebbező által állítottakkal szemben a megtámadott ítéletből az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott Fusco kontra OHIM – Fusco International (ENZO FUSCO) ügyben hozott ítéletre csupán iránymutató jelleggel támaszkodott, nem pedig olyan jogelvként, amely minden helyzetre alkalmazható lenne. Megjegyzi ezen felül, hogy e hivatkozás az Elsőfokú Bíróság által követett érvelésen belül nem meghatározó az összetévesztés veszélye fennállásának megítélésénél.

29 Másrészt helybenhagyja az Elsőfokú Bíróság által a Becker szóelem önálló megkülönböztető pozícióját illetően végzett elemzést, amely szerinte összhangban van a fent hivatkozott Medion-ügyben hozott ítélettel.

A Bíróság álláspontja

30 Mivel a fellebbező azt rótta fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az tévesen alkalmazta a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját, ezért emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezésnek megfelelően, a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a védjegy lajstromozását meg kell tagadni, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

31 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében az összetévesztés veszélye áll fenn, ha a közönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól vagy adott esetben gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak (lásd a C-334/05. P. sz., OHIM kontra Shaker ügyben 2007. június 12-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-4529. o.] 33. pontját és a C-193/06. P. sz., Nestlé kontra OHIM ügyben 2007. szeptember 20-án hozott ítélet 32. pontját; valamint ebben az értelemben a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv [HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.] kapcsán a C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-5507. o.] 29. pontját, a C-342/97. sz. Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben 1999. június 22-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-3819. o.] 17. pontját és a fent hivatkozott Medion-ügyben hozott ítélet 26. pontját).

32 A közönség tudatában fennálló összetévesztés veszélyét átfogóan kell értékelni, figyelembe véve az ügy valamennyi releváns tényezőjét (lásd ebben az értelemben a C-251/95. sz. SABEL-ügyben 1997. november 11-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-6191. o.] 22. pontját; a fent hivatkozott Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben hozott ítélet 18. pontját; a fent hivatkozott Medion-ügyben hozott ítélet 27. pontját; a fent hivatkozott OHIM kontra Shaker ügyben hozott ítélet 34. pontját és a fent hivatkozott Nestlé kontra OHIM ügyben hozott ítélet 33. pontját).

33 Szintén az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőség átfogó értékelését – a szóban forgó védjegyek vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlósága tekintetében – az ezek által keltett összbenyomásra kell alapítani, figyelembe véve különösen azok megkülönböztető és domináns elemeit. A védjegyeknek a szóban forgó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban az átlagfogyasztó által történő észlelése döntő

szerepet játszik az összetéveszthetőség átfogó értékelésénél. E tekintetben az átlagfogyasztó rendszerint egészében érzékeli a védjegyet, és nem vizsgálja egyenként a részleteit (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott SABEL-ügyben hozott ítélet 23. pontját, a fent hivatkozott Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben hozott ítélet 25. pontját, a fent hivatkozott Medion-ügyben hozott ítélet 28. pontját, a fent hivatkozott OHIM kontra Shaker ügyben hozott ítélet 35. pontját,és a fent hivatkozott Nestlé kontra OHIM ügyben hozott ítélet 34. pontját).

34 A fent hivatkozott Medion-ügyben hozott ítélet 30. és 31. pontjában a Bíróság megállapította, hogy ugyanakkor, túl azon a szokásos eseten, amikor az átlagfogyasztó egészként érzékeli a védjegyet, egyáltalában nem kizárt, hogy különös esetben valamely korábbi védjegy, amelyet harmadik személy valamely, saját vállalkozása megnevezését magában foglaló összetett védjegyben használ, megőrizze önálló megkülönböztető pozícióját az összetett megjelölésben anélkül, hogy ennek meghatározó elemét alkotná. Ebben az esetben az összetett megjelölés által keltett összbenyomás a vásárlóközönségben azt a látszatot keltheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások legalábbis gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozástól származnak, amely esetben az összetévesztés veszélyének fennállását meg kellene állapítani.

35 A jelen esetben, miután emlékeztetett a jelen ítélet 30–33. pontjában felsorolt szabályok egészére, az Elsőfokú Bíróság az ütköző védjegyek fogalmi szempontból vett hasonlóságának értékelése során lényegében először is úgy ítélte meg, hogy az Unió egy részében a fogyasztók általában erősebb megkülönböztető képességet tulajdonítanak a családnévnek, mint a valamely szómegjelölés részét képező keresztnévnek, és így a lajstromoztatni kért védjegy „Becker" szóelemének erősebb megkülönböztető képességet lehet tulajdonítani, mint a „Barbara" elemnek, másodszor pedig, hogy annak a ténynek, hogy B. Becker Németországban hírességnek számít, nincs jelentősége az ütköző védjegyek hasonlóságára nézve, mivel azok ugyanazon családnévre utalnak vissza, és a „Barbara" elem csak egy egyszerű keresztnév, harmadrészt pedig a „Becker" elem megőrizte önálló megkülönböztető pozícióját az összetett védjegyen belül, hiszen azt a fogyasztók családnévnek fogják fel.

36 Noha elképzelhető, hogy az Unió egy részében a családneveknek általában erősebb megkülönböztető képességet tulajdonítanak, mint a keresztneveknek, ennek ellenére minden egyes esetben figyelembe kell venni az ügy sajátos körülményeit, különösen azt, hogy a szóban forgó családnév kevéssé elterjedt vagy épp ellenkezőleg, nagyon gyakori, ami szerepet játszhat e megkülönböztető képességet illetően. Így van ez a „Becker" név esetében is, amelynek a fellebbezési tanács a gyakori jellegét állapította meg.

37 Annak a személynek az esetleges közismertségét is számításba kell venni, aki keresztnevének és családnevének együttes lajstromozását kéri védjegyként, hiszen e közismertségnek mindenképpen hatása lehet a védjegy érintett közönség által történő észlelésére.

38 Ezen felül meg kell állapítani, hogy valamely összetett védjegyen belül a családnév nem őrzi meg minden esetben az önálló megkülönböztető pozícióját kizárólag amiatt, hogy azt családnévként észlelik. E pozíció megállapítása ugyanis kizárólag az eset valamennyi releváns tényezőjének vizsgálatára alapozható.

39 A többit illetően, miként arra a főtanácsnok az indítványának 59. pontjában rámutatott, az Elsőfokú Bíróság által az ütköző védjegyek fogalmi hasonlósága fennállásának megállapításához követett indokok, még ha összhangban állónak is tekinthetők a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjával, annak elismeréséhez vezetnének, hogy a korábbi védjegyek részét képező valamennyi családnévre sikerrel lehetne hivatkozni valamely olyan összetett védjegy lajstromozásával szembeni felszólalásban, amely egy keresztnévből és e családnévből áll, még akkor is, ha például ez utóbbi gyakori, vagy a hozzátett keresztnévnek fogalmi szempontból hatással van az ekként képzett összetett védjegy érintett közönség általi észlelésére.

40 Az előbbiekben kifejtettek egészéből az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a védjegyek fogalmi szempontból vett hasonlóságának értékelését az ítélkezési gyakorlatra alapított általános megfontolásokra alapozta, anélkül hogy elvégezte volna valamennyi, az ügy szempontjából sajátos, releváns tényező vizsgálatát, figyelmen kívül hagyva azt a követelményt, hogy az összetévesztés veszélyét átfogóan, az ügy valamennyi releváns tényezőjét figyelembe véve, az ütköző védjegyek által keltett összbenyomás alapján kell értékelni.

41 Ebből következően a fellebbezés egyetlen, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapított jogalapjának helyt kell adni, és ennélfogva a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni, az ügyet pedig vissza kell utalni a Törvényszék elé.

A költségekről

42 Mivel a Bíróság az ügyeket visszautalja a Törvényszék elé, a fellebbezési eljárás során felmerült költségekről jelenleg nem kell határozni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának T-212/07. sz., Harman International Industries kontra OHIM – Becker (Barbara Becker) ügyben 2008. december 2-án hozott ítéletét hatályon kívül helyezi.

2) Az ügyet visszautalja az Európai Unió Törvényszéke elé.

3) A költségekről jelenleg nem határoz.

Aláírások